

На Мънастиря.

На много мѣста въ нашето отечество има мѣнастири. Тѣ се срѣщатъ най-много изъ планинитѣ. Постояннитѣ жители на тѣзи мѣнастири сѣ хора посвѣтени на Бога, които се казватъ — калугери. Всѣкой мѣнастирь прѣзъ годината си има празникъ. На този празникъ, отъ различни мѣста, отиватъ много хора да се помолятъ и поклонятъ на Бога.

Нѣколко дена прѣди празника въ града Х. . . . на много мѣста по улицитѣ мжжеть, женитѣ и бабитѣ се разговаряхъ за отиване на блиския мѣнастирь.

Свѣтославъ и Георги се бѣхъ приготвили още прѣди единъ мѣсець и съ нетърпение очаквахъ деньтъ, когато ще тръгнатъ. Тѣ бѣхъ спестили по малко пари, за да купятъ подаръци на по-малкитѣ си братя и сестри. И тогѣ, най-послѣ деньтъ, когато ще тръгнатъ — дѣтето Славъ и Георги безъ да чакатъ да вървятъ заедно съ другитѣ хора, сутринтъ рано бѣхъ готови за пътъ. Простихъ се съ родителитѣ си, вземахъ всичко каквото имъ трѣбваше за изъ пътя и тръгнахъ.

Слънцето едвамъ се подаваше задъ високата планина. Небето бѣше ясно, само на нѣкои мѣста по планината се виждаше гѣста мъгла, която въ скоро врѣме се изгуби. Тихъ вѣтрець едвамъ, едвамъ подуваше и разклатваше зеленитѣ листѣ на дрѣвесата. Слънцето се бѣше вече издигнало, когато нашитѣ пътници се отдалчихъ доста много отъ града. Наближавахъ Стара-Планина.

— Хей, каква висока планина! — извика Свѣтославъ, когато вече стигнахъ при политѣ на планината.

— Наистина Свѣтославе, какъ ли пъкъ ще изминемъ! — Я погледни колко е стрѣмна и . . . ,

— Ее, каквото започна трѣбва да се върнемъ. Хайде напредъ! — Когато се качимъ горѣ, тогава ще се чудимъ какъ сме ъхъ прѣминжли.